

Enkele jaren voor zijn dood in 1814 schrijft de libertijnse aristocraat markies de Sade in zijn testament dat er op zijn graf eikels moeten worden gezaaid. Hij wil namelijk dat de herinnering aan hem en zijn literatuur wordt uitgewist. 200 jaar later blijkt dat die wens niet is uitgekomen.

Sades naam leeft namelijk voort in de termen 'sadisme' en 'sadamasochisme', en wordt in verband gebracht met onder meer E.L. James (*Vijftig tinten grijs*) en Pauline Réage (*Histoire d'O*). Opvallend daarbij is dat men vaak stelt dat in Sades leven en werk het seksuele genot aan andermans pijn centraal staat. De illustere markies de Sade, zo wordt wel eens beweerd, geniet van het toebrengen of aanschouwen van pijn.

In dit boek laat filosoof Lode Lauwaert zien dat Sade zich daar geenszins laat toe herleiden. Sade bevindt zich namelijk op een kruispunt waar meerdere takken van de westerse cultuurgeschiedenis samenkomen: Tom

en Jerry, abstracte kunst, gnosticisme,

Kants moraalfilosofie, romantiek, scholastiek, stoïcisme ...

Voor een verkenning van die vertakkingen van de wondere wereld volgens Sade laat de auteur zich leiden door zes invloedrijke denkers:

Klossowski, Blanchot, Bataille, Lacan, Barthes en Deleuze.

Daardoor kan dit boek ook worden gelezen als een levendige en frisse inleiding via Sade op een rijk en begeesterend denken dat vaak als ontoegankelijk wordt beschouwd, maar dat meerdere jaren de Franse intellectuele scène domineerde.